

[Stinus.]

„forståelse“, som efter amerikansk opfattelse blev indgået i forbindelse med bombe-stoppet i 1968.

Der er oven i købet lovet yderligere optrapning, hvis nordvietnameserne ikke trækker sig tilbage fra Sydvietnam. Det er vanskeligt at tro på, at Nixons bomber, uanset det omfang, bombningerne måtte få, i højere grad end præsident Johnsons bombninger vil kunne fravriste regeringen i Hanoi indrømmelser ved forhandlingsbordet. Det eneste sikre resultat af den nye optrapning af krigen er, at nye lidelser tilføjes den vietnamesiske befolkning, som om den ikke havde lidt nok i forvejen.

Det radikale venstre tager afstand fra de amerikanske bombninger, som er det seneste bevis på USAs totalt fejlslagne politik i Sydøstasien. Vi tager afstand fra ethvert forsøg på at gennemtvinge en militær løsning af et problem, som kun kan løses ad politisk vej, og vi opfordrer til en genoptagelse af fredsforhandlingerne — vel at mærke en genoptagelse ledsaget af vilje til at opnå resultater, dvs. vilje til at gøre indrømmelser.

Vi deler udenrigsministerens opfattelse af, at det er udenforstående magters militære midler, der bidrager til at forlænge konflikten i Vietnam. Det er stormagterne, som ved at sende stadig større mængder af militær udrustning til Vietnam må bære ansvaret for krigens fortsættelse og det vietnamesiske folks lidelser.

Vi opfordrer til øjeblikkelig standsning af de amerikanske bombninger, og vi opfordrer til indstilling af alle udenforstående magters leverancer af krigsmateriel til Vietnam.

Man har fra amerikansk side i forbindelse med optrapningen af krigen brugt udtrykket „kalkuleret risiko“. Den risiko, man havde i tankerne, var risikoen for kritik både hjemme og udefra. Den er da heller ikke udeblevet. En af de amerikanske kritikere, tidligere vicepræsident og mulig demokratisk præsidentkandidat Hubert Humphrey, har opfordret præsident Nixon til at inddrage FN's sikkerhedsråd i bestræbelserne for at få sluttet fred i Vietnam. Tanken forekommer umiddelbart rigtig, for det var jo netop til løsning af konflikter som denne, at sikkerhedsrådet blev skabt. De reelle forhold taget i betragtning er det

imidlertid næppe realistisk at regne med, at en optagelse af Vietnamkrigen på sikkerhedsrådets dagsorden skulle bringe freden ét skridt nærmere. Den ene part, USA, er med vetoret medlem af sikkerhedsrådet, den anden part er end ikke medlem af De Forenede Nationer.

Sikkerhedsrådet har beklageligvis gang på gang illustreret sin magtesløshed, når stormagtsinteresser var indblandet. I frisk erindring står rådets behandling af krigen mellem Indien og Pakistan, hvor det netop på grund af stormagtsinteresser, USAs og Kinas på den ene side, Sovjetunionens på den anden, ikke var muligt at nå til enighed, før krigshandlingerne i realiteten var bragt til afslutning.

Må jeg her indskyde en, jeg kan næsten sige traditionel beklagelse over, at beretningen til folketinget fra FN's generalforsamling endnu ikke foreligger i dag, 4 måneder efter generalforsamlingens afslutning. Så meget mere beklageligt er dette, som der på den 26. generalforsamling fandt begivenheder sted, som rettelig burde debatteres her i dag, f. eks. Danmarks stemmeafgivning i Indien-Pakistan konflikten.

Den omstændighed, at der i sikkerhedsrådet ikke kunne opnås enighed, medførte jo, at Danmark måtte tage stilling i konflikten, da behandlingen af denne overførtes fra sikkerhedsrådet til generalforsamlingen. Danmarks stemmeafgivning i denne sag vakte opmærksomhed og blev gjort til genstand for nogen kritik, både fordi vi stemte anderledes end det store flertal i FN, deriblandt de fleste andre vestlige lande, og fordi vi stemte anderledes end alle andre nordiske lande. Jeg vil gerne understrege, at jeg ligesom udenrigsministeren finder afstemningen dengang rigtig, og jeg vil benytte lejligheden til at påpege, at den senere udvikling yderligere har fremhævet rigtigheden af den danske stemmeafgivning. Jeg tænker her dels på den videre udvikling i selve krigsrådet, oprettelsen af staten Bangla Desh, dels på de afsløringer, pressen i begyndelsen af januar kunne bringe om den amerikanske politik i forbindelse med konflikten, at USAs delegation skulle presse en afstemning frem i FN's sikkerhedsråd om en resolution, som man på forhånd vidste ville blive mødt af et russisk veto, bare for at USA kunne få lejlighed til at demonstrere sin propakistan-